

ТОМ-I-

РЕШЕНИЕ № 41

гр.Перник, 20 февруари, 2009 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на седемнадесети февруари две хиляди и девета година в състав:

СЪДИЯ: С.С.

при секретаря Е.В. и в присъствието на прокурор ----- ,
като

разглежда докладваното от съдията административно дело № 688 по описа за 2008 година на Административен Съд - Перник и за да се произнесе, взе предвид следно:

Производството пред настоящия състав е образувано е по жалба на СНЦ Екологичен форум за защита на Рила "Еко Рила", гр. Самоков, срещу решение № ПЕ-101-ПР/2008 г. на Директора на РИОСВ - гр. Перник, с което е постановено да не се извършва оценка на въздействието върху околната среда за инвестиционно предложение "Почистване и добив на наносни отложения в размер до 10000 куб. метра годишно в участък от коритото на р. Искър, разположен южно от гр. Самоков" - възложител "*****" АД, клон С. В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Жалбоподателят обосновава, че при постановяването му са нарушени и нормативно установените изискванията по чл. 93, ал. 4 , т.4 ЗООС. Направено е искане за отмяна на оспореното решение и връщането му за изпълнение процедура по изготвяне на ОВОС.

Ответникът по жалбата - Директорът на РИОСВ – Перник, чрез процесуалния си представител по делото, оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа, че административният акт е правилен и законосъобразен, като издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила и със съдържание, съответстващо на материалноправните изисквания и целта на закона, за което излага подробни съображения в съдебно заседание. Алтернативно е направено искане за прекратяване на производството, поради недопустимост на жалбата - подадена от страна неучастваща в административното производство. Претендира разноски.

Заинтересованата страна "*****" АД, клон С. - чрез пълномощника си в съдебно заседание и в представеното по делото писмено становище, оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Обосновава, че при издаването на оспореното решение административният орган е спазил всички законови изисквания за форма и съдържание на акта, на регламентираните административно-производствени правила. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения

административен акт намира за установено следното:

По допустимостта на оспорването:

Жалбоподателят е сдружение с нестопанска цел, създадено в съответствие със ЗЮЛНЦ, работещо за опазване на околната среда и екологичното разнообразие в региона на Рила планина, съхранение и увеличаване на горския фонд, опазване чистотата на природните водоизточници, въздуха и почвите и др. Обжалвано е Решение № ПЕ-101 ПР/2008 г. г., издадено от директора на РИОСВ - гр. Перник., с което на заинтересованата страна се разрешава извършването на дейности по почистване и добив на наносни отложения в размер до 10000 куб. метра годишно в участък от коритото на р. Искър, разположен южно от гр. Самоков.

Съдът счита, че решението представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК - изрично властническо волеизявление на административен орган, с което се създават права - да се извършват посочените дейности. Изрично е посочено като задължение на заинтересованата страна дейностите да се извършват при спазване на определени условия. С оспорваното решение не се засягат конкретни права и интереси на оспорващия.

Съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБългария гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат /обща обжалваемост/, освен изрично посочените със закон. Според тълкуването на Конституционния съд на понятието "засягане" в т. 2 на решение № 21 от 26.10.1995 г., постановено по конституционно дело № 18/1995 г., засягане има, когато с административния акт са нарушени или застрашени права и законни интереси на физически или юридически лица. Обективното нарушаване или застрашаване на субективно право или законен интерес на гражданин или юридическо лице е материалноправното основание за процесуалната допустимост на жалбата. Практически това "засягане" се обективира в нарушаване с оспорвания административен акт на правна норма от по-висок ранг. Изложените в жалбата индиционни твърдения за нарушаване на ЗООС, ЗВ и ЗБР и подзаконови нормативни актове сочат на правен интерес от подаването ѝ.

Жалбоподателят има правен интерес за обжалването по смисъла на чл. 147, ал.1 АПК и поради това, че попада в кръга на лицата, посочени в т. 25, във връзка с т. 24 от допълнителните разпоредби на ЗООС. Според този текст "засегната общественост" е обществеността от едно или повече физически и юридически лица, която е засегната или с вероятност да бъде засегната, или която има интерес при процедурите за одобряване на планове, програми, инвестиционни предложения., включително, създадени в съответствие с националното законодателство. Съдът приема, че сдружението - екологична неправителствена организация - жалбоподател, чрез своите органи има право и интерес да участва настоящото производство.

Както гласи чл. 9, § 5, точка "а" от Конвенцията за достъп до информация, участието на обществеността в процеса на вземане на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда, ратифицирана със закон, приет от XXXIX Народно събрание на 2.10.2003 г. (ДВ, бр. 91 от 2003 г., в сила от 16.03.2004 г.). В рамките на своето национално законодателство всяка страна осигурява на членовете на заинтересованата общественост, които имат (а) достатъчен интерес или (б) чието право е нарушено, ако административно-процесуалното право на страната го изисква като предпоставка, достъп до процедура за обжалване пред съд и/или друг законово установен, независим и

безпристрастен орган, за да оспори по същество и от процедурна гледна точка законността на всяко решение, действие или пропуск. Какво представлява достатъчен интерес и нарушение на дадено право се определя в съответствие с изискванията на националното право, и съобразно целта за предоставяне на заинтересованата общественост на широк достъп до правосъдие в рамките на тази конвенция. За тази цел заинтересоваността на всяка неправителствена организация, отговаряща на условията, посочени в чл. 2, § 5, се счита за достатъчна за целите на точка (а).

За тези организации се счита, че имат права, които могат да бъдат нарушени, за целите на точка (б) по-горе. Според определението в чл. 2, § 5 от Конвенцията, "засегната общественост" означава обществеността, която е засегната или може да бъде засегната от вземането на решения за околната среда или има интерес в този процес; за целите на това определение ще се счита, че неправителствените организации, работещи за опазване на околната среда и отговарящи на всички изисквания на националното право, имат такъв интерес." Съдът намира, че сдружението-жалбоподател е от организациите по чл. 2, § 5 от Конвенцията и има достатъчен интерес и права, които могат да бъдат нарушени, като процесуални предпоставки за достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (според цитираната презумпция от Конвенцията).

Независимо, че жалбоподателят не е бил страна в производството пред административния орган, тъй като последният е действал при условие на оперативна самостоятелност и във изпълнение на правомощия, дадени от ЗООС, но реципираното в ЗООС от посочената Конвенция правно положение на "член на засегната общественост", налага съдът да приеме, че следва да приеме жалбата за допустима.

Производството пред административния орган е по повод инвестиционно намерение на заинтересованата страна "за почистване и добив на наносни отложения" на основание чл.95,ал.1 от ЗООС във връзка с преценка на необходимостта от извършване на ОВОС

Въз основа на характеристиката и параметрите на инвестиционното предложение, административният орган е обосновал заключение, че с оглед местоположението на инвестиционното намерение, характеристиките на потенциалните въздействия, обществения интерес към предложението и извършената преценка за потенциалното въздействие върху района на заданието по инвестиционното намерение, реализацията на инвестиционното предложение няма да окаже значително отрицателно въздействие върху участъка определен за добиване на наносни отлагания е обоснован извод за липсата на необходимост от извършването на ОВОС. Изложени са мотиви, че реализацията на дейността по инвестиционното намерение ще доведе не само до почистване на коритото на реката и регулиране на оттока, но и ще спомогне и за предотвратяване на ерозията на речните брегове.

При така установената по делото фактическа обстановка съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Процедурата по преценка на необходимостта от извършване на ОВОС на инвестиционни предложения е регламентирана в чл.93, от ЗООС и Наредбата за условията и реда за извършване на оценка на въздействието върху околната среда, при спазване на изискванията на Наредбата за условията и реда за извършване на оценка за съвместимостта на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения с предмета и целите на опазване на защитените зони /в сила от 11.09-2007г/. Съгласно разпоредбата на чл.93, ал.3 от

ЗООС във връзка с чл.7, ал.1 от НУРИОВОС, материално компетентният орган за всеки конкретен случай, при съобразяване на критериите по чл.93, ал.4, въз основа на представената от възложителя информация, като определи степента на значимост на въздействието върху околната среда, с мотивирано решение се произнася относно необходимостта от извършване на ОВОС. Критериите, на базата на които се преценява необходимостта от извършване на ОВОС са изрично и лимитивно посочени в чл.93, ал. 4 ЗООС. Съдържанието на решението по чл.93, ал.3 от ЗООС е установено от своя страна в чл.8 от НУРИОВОС и задължително включва наименованието на органа, който го издава, наименованието на възложителя и седалището му, кратко описание на инвестиционното предложение, правните и фактически основания за постановяването му, както и подробни мотиви, основани на извършената преценка по чл.у от НУРИОВОС, разпоредителна част, дата на издаване и подпис.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че оспореното решение не съдържа всички нормативно изискуеми реквизити. Необосновано е твърдението, че в обжалваното решение не е посочена изрично конкретна материалноправна разпоредба, обосноваваща квалификацията на инвестиционното предложение и основанията за издаването на решението. Като правно основание за постановяване на решението на Директора на РИОСВ - гр. Перник са посочени както процесуалните разпоредби на чл.93, ал.3 и ал.5 от ЗООСВ /регламентиращи правомощието на Директора на съответната РИОСВ в условията на оперативна самостоятелност да извърши преценка относно необходимостта от извършване на ОВОС/, така и конкретната хипотеза по алл на чл.93^{от} същия нормативен акт -чл.93, ал.1, т.1.Визираната норма регламентира материалноправната предпоставка за постановяване на решението - инвестиционно предложение за ново строителство, дейности и технологии съгласно Приложение № 2 - в конкретния случай - дейност по т.2, б."в" от Приложение №2 на ЗООС „изземване на инертни материали от реки или водоеми", което изрично е посочено в съдържанието на акта.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че при постановяване на решението административният орган е обсъдил всички релевантни факти и обстоятелства от значение за определяне степента на значимост на въздействието върху околната среда и съответно за преценка на необходимостта от извършване на оценка за въздействието върху околната среда за представеното инвестиционно предложение. В оспореният акт в необходимата и достатъчна степен е обоснован избора на предвидената в закона алтернатива при упражняване на дискреционна власт и същият е издаден при спазване на специалните нормативни изисквания за неговото съдържание по чл. 8, ал.1, т.5 във вр. с чл.7, алл от НУРИОВОС във вр. с чл.93,ал.4 от ЗООС и в съответствие с изискването на общата норма на чл.59, ал.2, т.4отАПК, при спазване изискването на чл. 35^{от} АПК..

При постановяване на решение по чл.93 от ЗООС административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност - т.е при предоставена възможност за всеки конкретен случай да прецени дали да бъде извършена ОВОС, като целесъобразността на взетото решение /правилността на преценката/ не подлежи на контрол от съда. Съгласно разпоредбата на чл. 169 от АПК при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. Следователно съдебният

контрол върху актове от категорията на оспорения се ограничава само до външните граници и рамки на оперативната самостоятелност, очертани от петте изисквания за законосъобразност на административните актове по чл. 146 и обхваща проверката дали са издадени при упражняване на правомощия в рамките на законово предоставена дискреционна власт и спазването на изискванията по чл. 4, ал.2 и чл.6 от АПК. В случая обжалваното решение е постановено при предоставена на административния орган възможност да прецени въз основа на фактическо установеното необходимостта от извършването на ОВОС, като е спазена нормативната регулация. Въз основа на проверка на представената от възложителя информация и прилагането на критериите по чл.93, ал.4 от ЗООС, обосноваващи заключението, че от реализирането на инвестиционното намерение няма да има значително въздействие върху околната среда, законосъобразно е направен извод, че не следва да се извършва ОВОС.

Оспореното решение е постановено при спазване на регламентираните в НУРИОВОС административно-производствени правила. Твърдяните в жалбата нарушения на чл. 2, чл. 4, чл. 5, чл. 6 и чл. у от НУРИОВОС не са допуснати при провеждането на процедурата. От представените доказателства безспорно се установява, че възложителят /заинтересованата страна/ е извършил всички необходими действия по съгласуване на инвестиционното си намерение, със компетентни длъжностни лица при изпълнение задължения по Закона за водите и Закона за биологичното равновесие.

На оспорващият бе дадена възможност да подкрепи свои твърдения, че района от който се изземват наносни отлагания е включен в защитена зона по програма "Натура 2000" Представляващият жалбоподателя в с.з. потвърди, че не е в състояние да представи такова удостоверение. Това удостоверение, но в обратен смисъл, че въпросната територия не е включена в границиите на защитени зони от Натура 2000 е представена по административната преписка от възложителя ****" АД, клон С.

Съдът не приема и за основателни възраженията на жалбоподателя в представеното становище, че на място се засяга "потенциална защитена зона Рила буфер". Тези твърдения не са подкрепени с доказателства и не следва да се обсъждат от съда.

Предвид изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е законосъобразно - издадено е от компетентен орган; в предвидената от закона форма; постановено е в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава; при спазване на административно-производствените правила и е съобразен с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото направеното от пълномощника на ответника по жалбата - „искане за присъждане на разноски следва да бъде уважено, както и направеното искане от представителя на заинтересованата страна. Съдът намира, че в тежест на жалбоподателя следва да се поставят направени от страните разноски - по 150 лева, юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горните мотиви Административен съд Перник

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата СНЦ Екологичен форум за защита на Рила "Еко Рила", гр. С., ул. "*****" № 2, вх. В, срещу решение № ПЕ-101-ПР/2008 г. на Директора на РИОСВ - гр. Перник, с което е постановено да не се извършва оценка на въздействието върху околната среда за инвестиционно предложение "Почистване и добив на наносни отложения в размер до 10000 куб. метра

годишно в участък от коритото на р. Искър, разположен южно от гр. Самоков".

ОСЪЖДА СНЦ Екологичен форум за защита на Рила "Еко Рила", гр. С., ул. "*****" № 2, вх. В, да заплати на РИОСВ Перник сумата 150 лева разноси за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА СНЦ Екологичен форум за защита на Рила "Еко Рила", гр. С., ул. "*****" № 2, вх. В, да заплати на "****" АД, клон С. сумата 150 лева разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: